

11- O kadar sevdiğin mal ve evlat ve perestiş ettiğin nefis ve heva ve meftun olduğun gençlik ve hayat zayi olup kaybolacak...

Birinci hasaret: O kadar sevdiğin mal ve evlat ve perestiş ettiğin nefis ve heva ve meftun olduğun gençlik ve hayat zayi olup kaybolacak, senin elinden çıkacaklar. Fakat günahlarını, elemlerini sana bırakıp boynuna yükletecekler.

Ey nefis! Ömrün, avucundaki **buz parçası** gibidir. Tutuyorsun, sıkıyorsun, “Benim” diyorsun... Ama ne kadar sıkarsan sık, erimeyi durduramazsın. Zamanın sıcaklığında buz erir; **ömür de tükenir**. Buz bitince avucunda ne kalır? Islaklık... İşte ömür bitince de elinde **ayrılık ve pişmanlık** kalır.

Şunu iyi bil: **Tutunca senin olmayacak. Verince senin olacak.**

Ömür tükenince, zaten her şey **kendiliğinden elinden çıkacak**. Mal gidecek, gençlik çekip gidecek, sevdiklerin arkada kalacak. Seninle gelmeyecekler. Ama günahların, israf ettiğin dakikalar, eriyip boşa giden yılların **hesabı** seninle kalacak.

O halde malını, gençliğini, sana verilenleri elinden çıkmadan Allah yolunda harca. Ta ki fenadan kurtarasın.

أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ عَلَى بِلَالٍ، وَعِنْدَهُ صُبْرَةٌ مِنْ تَمْرٍ، فَقَالَ مَا هَذَا يَا بِلَالُ؟

قَالَ: شَيْءٌ ادَّخَرْتُهُ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ؟ أَنْفِقْ يَا بِلَالُ، وَلَا تَخْشَ مِنْ ذِي الْعَرْشِ إِقْلَالًا

Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), Bilâl'in yanına girdi. Yanında bir miktar hurma vardı. “**Bu nedir ey Bilâl?**” diye sordu. Bilâl: “**Yarın için ayırdığım bir**

şeydir” dedi.

Bunun üzerine Resûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: **“Kıyamet gününde onun Cehennem ateşinde duman hâline geldiğini görmekten korkmuyormusun?**

Ey Bilâl! İnfak et; Arş'ın sahibi olan Allah'tan azalmasından korkma.”

(Mecmeu'z-Zevaid 3/129. Kitabu'z-Zühd/Ahmed bin Hanbel 401.)

Bilâl (r.a.) hurmaları **yarın için saklamıştı**. Yani zahire göre tedbir alıyordu. Ama Resûlullah (s.a.v.), meseleyi yarınla değil **ebediyetle** ölçtü. Ona şunu öğretti: Saklanan mal, güvence değildir; bazen **hesap sebebidir**. Verilen mal ise kayıp değil, **kurtuluştur**. Bugün “yarın için” sakladığın şey, yarın **hesap günü** karşına çıkabilir. Ama bugün Allah için verdiğin şey, yarın **rahmet olarak** önüne konur. İşte bu yüzden bu hadis, nefsin en büyük yalanını yıkar: **“Tutarsam güvendedim.”** Hayır... Güvende olan, **verendir**.

Bağdat'da kavurucu bir yaz günüydü. Bir adam, dağlardan getirdiği buzları satıyor; güneş altında eriyen tek sermayesine bakıp feryat ediyordu: **“Sermayesi eriyen bu adama yardım edin?”**

O sırada oradan geçen **Cüneyd-i Bağdâdî**, bu sözleri duyunca durdu, çöktü ve sarsıldı. Talebeleri şaşırdı. O ise gerçeği işaret etti: **“Eriyen sadece buzlar değil; benim ömrüm... Zaman, asıl sermayemizi eritiyor.”**

İşte mesele budur: Buz eriyince satılamaz; **ömür bitince de verilemez**. Madem eriyor, madem zaten elden çıkacak; tutarak kurtaramazsın. **Vererek kurtarırısın**. Ömrü Allah'a sat; erimesin ve **bâkîye dönüşsün**.